

Dıőıőleri binası yandı, arsayı kurtardık

Başlık durumu özetliyor.

Dış politika ilişkileri ilmik ilmik örölür. Uzun zaman alır. Bu ilmikleri örmeyi bırakırsanız, sözünüzün/eyleminizin güvenilirliğı sorgulanmaya başlar. Bunun daha ötesine gidip bir de örölmüş ilmikleri sökmeye kalkarsanız, dış ilişkiler yumağının darmadağın olduğunu görürsünüz. Bu tür altüst oluşlar ancak devrimci bir dönüşüm varsa göğüslenebilir. Dönüşüm kuşkusuz yalnızca siyasi yapıyı değil ekonomik-toplumsal yapıyı ve birikim tarzını tapsar. Eğer böyle bir dönüşüm olmadan dış politika eksenini aşırı oynaklaşırsa, devlet itibar ve irtifa kaybeder. Yalnızca sözüne güvenilir devlet/hükümet olmaktan çıkılmaz, sözünün ağırlığı olmayan devlet konumuna gerilenilir. Sonuç, dört bir yandan sıkıştırılmak, oradan oraya savrulmaktır. Savruldukça, dün dediğimizi bugün yanlışlamaya; dün müttefik dediğimize bugün hasım işlemi yapmaya başlırsınız. Nihai sonuç, dün bedel ödemedenden elde edilebilecek dış politika kazanımlarının, bugün bedel ödenerek dahi karşılanamaz olmasıdır.

Siyasal İslamcılarının içerde dini/Allah'ı arkalarına alarak siyaseti, kamu yönetimini ve toplumu istedikleri gibi yeniden tanzim etmek sevdasını fazla bir dirençle karşılaşmadan uygulamaya koyabilmelerinden (bugün bunun da sınırlarına geliniyor olursa da) güç alarak aynı siyasi açgözlülüğü -cehaletin verdiği sonsuz özgüvenle de birleştirerek- bir de Türkiye'nin bölgesel ve küresel ilişkilerini yeniden tanzim etmede göstermeye kalkışmalarının hazin sonuçları birkaç yıldır alınmaya başlandı. Neoliberal küresel ilişkilere aşırı iman etmenin dış ve iç sermaye nezdinde durumu kurtarıcı etkileri de silindi. Küresel güçler arasında birkaç aylık sıklıklarla havası değişmeye başlayan dış politika valsleri yapma çaresizliğine düşünce, "öngörülemez bir siyasi yönetim" damgasının ardından bu kez "çaresiz olduğu için kullanılabilir bir yönetim" damgasının yenilmesi kaçınılmaz oldu. Çaresizlik yalnızca dış politikada tökezlemelerinin sonucu olarak değil, bir ayağı ABD/CIA bir ayağı AKP iktidarı içinde olan F. Gülen hareketinin huruç harekâtından sonra bu defa Rıza Sarraf davası gibi iktidarı dış güçlerin elinde yeniden rehine konumuna düşeren süreçlerle de ortaya çıktı.

Süreci özetlemeksizin güncel olan son halkasına gelelim ve kimi saptamalar yapalım:

- Geçen hafta Soçi'deki "üçlü zirve"nin kaybedeni açık biçimde Türkiye'dir. Rusya ve İran, Türkiye'nin akıl-dış mezhepçi/cihatçı ve saldırgan Suriye politikaları sayesinde Suriye'de

ve bölgede sağlam mevziler elde etmişlerdir. Oysa AKP Türkiye'si, an itibariyle kaybettiklerinin çok kısmi bir telafisinden ötesini görememektedir.

- Tüm sıkışmışlığına rağmen (ve aynı zamanda tam da o nedenle) bu üçlünün en zayıf halkası da Türkiye'dir. Yani buradaki gönülsüz ve henüz yarım sayılabilecek uzlaşmaya sırt çevirme potansiyeli en yüksek taraf -eğer ABD ile yeni bir ilişki tanımlayabilirse- AKP Türkiye'sidir. Rusya ve İran ile 6 ay önceki hasım ilişkilerine hemen dönemese de, aynı ittifak içinde gözükmekten uzaklaşmaya çalışabilir. Sermayenin de Türkiye'yi Rusya-İran ittifakı içinde görmekten hoşnut kalmadığı /kalmayacağı da eklenebilir. ABD, AB ve NATO'nun Türkiye'deki hakim ekonomik-siyasi çevreler üzerindeki gücünü hafife almamak gerekir.

- Soçi'deki uzlaşmadan AKP adına nesnel olarak bir anti-emperyalist, anti-NATO, anti-ABD saflaşması bekleyenler, öznel niyetlerinin tuzağına düşmekte ve kendilerini kandırmaktadırlar. Bu beklentiler ham hayaller dünyasına aittir. Çünkü Soçi'deki uzlaşma görüntüsüne karşın, YPG/PYD konusunda ABD ile Rusya'nın pozisyonları, Türkiye ile Rusya arasındakinden daha fazla birbirine yakındır. Bu konuda Türkiye İran'a daha yakındır; ama nesnel olarak en yakın olduğu güç Esad rejimidir. Rusya, kazanımlarını yeterli görerek (ve hem savunma giderlerini düşürmek hem de ABD ile sürtüşme hatlarını azaltmak adına) Esad rejimini YPG ile uzlaşmaya zorlarken, meşru siyasal rejim direnmeye çalışmaktadır. ABD de, YPG'yi Esad ile uzlaşmaya, bunun için bazı toprak tavizlerine zorlayacak görünmektedir. Ama bugün Erdoğan-Esad mutabakatı bile gerçekleşse, Suriye'de 2011 öncesi koşullarına dönüş imkanı kalmamıştır; çünkü olası bir Ankara-Şam ittifakının dahi artık dengeleri tümenden değiştirebilmesi zordur.

Kuşkusuz dış politikada içine düşülen bu zavallı durumu dahi içerde bir "politika esnekliği başarısı" olarak pazarlayabilecek bir siyasi iktidarla karşı karşıyayız. Emrindeki yalan haber üretme makinaları bunun için vardır. Peki, halka doğruları anlatacak bir muhalefet bunu herşeye rağmen tersine çevirebilir mi? Yanıtımız "evet"; olacaktır. Ama sözü gevelemeden, karşı salvoları dengelemek adına veya Batı dünyasına hoş görünmek adına Esad rejimini kötülemeyi de ihmal etmeyen bir yalancı dengelemeye gitmeksizin yapılırsa. Halkın sağduyusu olguların akışını doğru bir biçimde algılamak için yeterlidir. Yeter ki bir doğru anlatan bulunsun.

Eğer bugünlerde AKP iktidarı sahadaki nesnel gerçeğin zorlamasıyla yeniden Esad rejimiyle aynı doğrultuya gelmeye başlamışsa, işe şu sorudan başlamaya ne dersiniz: "Madem ki,

başlangıçtaki duruma geri dönecektiniz bunca haltı neden yediniz?". "Bu halt" dediğiniz şey, ünlü fıkradaki ağa ile arabacısı arasındaki yenen halttan çok farklı birşey; yüzbinlerce ölü, milyonlarca mülteci, milyonlarca yerinden edilmiş insan, Türkiye'de dahi yüzlerce terörizm kurbanı anlamına geliyor. Bunların "politika esneklikleri" yalanının içinde tuzbuz olmasına izin vermemek gerek.

Tekrar önceki yazılarımızda sıkça vurguladığımız noktaya geldik: Savunmayı bırakıp cepheden meydan okumayı göze alabiliyor musunuz? Yanıtınız ancak "evet" ise siyasette hâlâ gidecek bir yolunuz var demektir.

15. Ulusal Sosyal Bilimler Kongresi yarın başlıyor!

29 Kasım Çarşamba başlayıp 1 Aralık Cuma günü sona erecek olan 15. Kongre, ODTÜ yerleşkesinde Kültür ve Kongre Merkezi'nde (KKM'de) toplanıyor. Kongre'nin kapıları herkese açık olup, oturumlara katılım serbesttir. ODTÜ ana giriş kapılarından Kongre için geçişler için de özel kolaylık sağlanacaktır. Kongrede 100'e yakın oturumda 400'e yakın bildiri sunulacak ve tartışılacaktır. (Bkz. 21 Kasım tarihli soL Portal yazım). Bu oturumlar arasında Türkiye'nin dış politikasını eksen alanlar kadar, bunun bazı sonuçlarını tartışma konusu yapan, örneğin Suriyeli sığınmacıların insanlık dramlarından Türkiye'deki emek piyasası üzerindeki etkilerine kadar farklı konulara el atan incelemeler de bulunmakta. Bu arada emek-sermaye ilişkileri ve sınıf mücadeleleri tarihi ve perspektiflerinin her zaman olduğu gibi Ulusal Sosyal Bilimler Kongrelerinin yoğun işlenen konuları arasında yer almaya devam ettiğini de ekleyelim.

haber.sol.org.tr/yazarlar/oguz-oyan/disisleri-binasi-yandi-arsayi-kurtardik-218787